

ԿոՄիտաս

Մենաւոր

Երբ անտառում լուսնի ծովեր,
Սիրոյ հովեր,
Սողոսկեցան ծառէ ծառ
Ու սարէ սար,

Եւ ամէն մարդ՝
Գտաւ մի վարդ
Սըրտիկին գարդ,

Ես մենաւոր մտայ տուն,
Ինձ մըխիթար գրտայ քուն,
Որ աչերուս կապեց մէջ
Ու տարածեց վերարկուն: